

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobce: **R. T.,**
bytem N. O., D.,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, čj. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Poděbradech (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2014, čj. X, sp. zn. X. Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti záznamům ze dnů 20. 6. 2013, 7. 8. 2012 a 16. 3. 2010, a potvrdil záznam 12 bodů do registru řidičů ke dni 20. 6. 2013.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 20. 6. 2013 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Jednotlivé body byly žalobci zaznamenány v souladu s § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně si správně vyžádal pokutové bloky a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Měl rovněž k dispozici rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 16. 3. 2010, čj. X, který obsahuje relevantní informace pro zápis bodů do registru řidičů. Pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti a jsou v souladu s obsahem jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce uvedl, že žalovaný naprosto nerefletoval uvedené odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žádal rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařízení nového projednání žalobcem podaných námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce namítl, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, a významně tak narušil právní jistotu.
4. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
5. Žalobce dále namítl, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítl názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat. Rovněž odmítl, že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení není dostatečným důkazem a je třeba ho vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasil s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrdil jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.

6. Konkrétně žalobce namítl, že v blokové pokutě nepostačuje uvést údaj „*neužil bezpečnostní pásy, pásy*” apod., neboť z toho není zřejmé, zda tato povinnost byla porušena za jízdy, řidičem či spolujezdcem. Z blokové pokuty musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný, a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu, nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. K pokutovým blokům ze dnů 20. 6. 2013 a 7. 8. 2012 namítl, že obsahují chybnou právní kvalifikaci „*uloženo za přestupek podle § 125c/1k*”. Také existují pochybnosti o věcné příslušnosti správního orgánu, který rozhodnutí vydal, neboť nejsou jednoznačně uvedena místa spáchání přestupků, zda byly spáchány na místě veřejně přístupném, nebo na soukromém pozemku. Popis skutku údaji „*pásy*”, „*neužil BP*” nepopisuje porušení jakékoli povinnosti stanovené zákonem. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu, podle níž nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání.
7. Žalobce zpochybnil způsoblost pokutových bloků jakožto podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 28. 8. 2014, čj. X.
8. Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 8. 2016 poukázal na to, že žalobce podal konkrétní námitku jen proti zápisu ze dne 20. 6. 2013, tedy nikoliv proti pokutovému bloku. Žalobcovy odvolací důvody byly pouze obecného charakteru. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. X, s tím, že není vadou rozhodnutí o odvolání, pokud konkrétní odvolací námitky nebyly uvedeny. Žalobce se domáhal přezkoumání jednotlivých pokutových bloků teprve v žalobě. Konstatoval, že čísla pokutových bloků citovaná v žalobě neodpovídají číslům pokutových bloků převzatých žalobcem. Zjevně jde o zkopírovaný text jiné žaloby.
10. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. X). V případě námitek proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků.
11. Žalovaný též uvedl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat

přísně s ohledem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. X. Dále namítl, že pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit jejich vady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. X, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. X).

12. Žalovaný zdůraznil, že se na žalobce přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. X, a ze dne 2. 5. 2013, čj. X). Dále uvedl, že žalobce měl dostatek času domáhat se, aby byl nezákonný akt nahrazen jiným. Pokud zůstal nečinný, způsobil si nepříznivý důsledek svým vědomým chováním.
13. Jde-li o námitku nerespektování odvolacích důvodů, žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání pouze obecně namítl možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, aniž své tvrzení jakkoliv rozvedl, a namítl chyby ve zkratkách zákonů. Žalobcův odkaz na rozhodnutí jiných správních orgánů není podle žalovaného žalobní námitkou, neboť rozhodnutí nejsou veřejná a nejsou ani pramenem práva. Jiná řízení se týkají konkrétních námitek k určitým pokutovým blokům. Oznámení o uložení pokuty jakožto jediné podklady pro zápis bodů do registru správní orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici rovněž pokutové bloky a neshledaly u nich žádné nedostatky.
14. Žalovaný namítl, že lékařské potvrzení ze dne 18. 6. 2013 předložené žalobcem nemělo náležitosti podle zákona o silničním provozu, resp. podle jeho prováděcí vyhlášky. K tomu odkázal na vyjádření veřejného ochránce práv ze dne 9. 8. 2012, sp. zn. X. Vzhledem k tomu, že vydání lékařského potvrzení je zpoplatněno a je vydáváno na základě lékařské prohlídky, navrhl provedení důkazu listinami, které má MUDr. L. Š., se sídlem S. 90. Jedná se o výpis z účetnictví za červen 2013 o přijetí poplatku za vystavení lékařského potvrzení pro žalobce, výpis s anonymizovanými zdravotními údaji z hlášení příslušné zdravotní pojišťovny o úkonech lékařské prohlídky z června 2013 pro potřeby lékařského potvrzení osvědčujícího zdravotní důvody, pro něž se za jízdy nelze na sedadle motorového vozidla připoutat. Zdůraznil, že žalobce byl povinen mít pro případ kontroly u sebe lékařské potvrzení, které by potvrdilo, že se na něj nevztahuje povinnost užít bezpečnostní pás. Pokud by bylo pravdou, že žalobce měl vystavené potvrzení dne 18. 6. 2013, tedy v době spáchání přestupku ze dne 20. 6. 2013, pak by zcela jistě takové potvrzení předložil nebo se o něm zmínil. Pokud by se o něm zmínil, zasahující policisté by to zcela nepochybně zohlednili.
15. K námitce žalobce, že pokutové bloky ze dnů 20. 6. 2013 a 7. 8. 2012 nejsou způsobilým podkladem, žalovaný uvedl, že podkladem pro zápis bodů je pouze oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Tato oznámení orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici i pokutové bloky a ani u nich nebyly shledány žádné nedostatky. Žalovaný se pokutovými bloky zabýval i přes obecné odvolací důvody v napadeném rozhodnutí. Uzavřel, že obsahovaly podpis žalobce, kterým s projednanými přestupky vyslovil souhlas. Zdůraznil, že žalobci bylo evidováno šest bodů za dvě porušení povinnosti řidiče být připoután bezpečnostním pásem a sedm bodů na základě rozsudku Okresního soudu v Nymburce čj. X, podle nějž spáchal trestný čin ublížení na zdraví při dopravní nehodě ze dne 12. 9. 2009. Žalobce při výrazném překročení povolené rychlosti nákladním automobilem srazil řidiče mopedu a způsobil mu smrt. Odkázal také na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/20/ES, kterou se

mění směrnice Rady X o sbližování právních předpisů členských států týkajících se povinného používání bezpečnostních pásů ve vozidlech s hmotností do 3,5 tuny.

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.
19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 25. 6. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 27. 6. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 20. 6. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Současně žalobci doručil výpis z jeho bodového hodnocení. Dne 3. 7. 2013 podal žalobce námítky s odůvodněním, že nesouhlasí s přidělováním bodů do karty řidiče a odebráním řidičského oprávnění, přičemž do 15 dnů důvod odvolání doplní.
21. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
22. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, obvodního oddělení Městec Králové ze dne 21. 6. 2013 se žalobce dne 20. 6. 2013 v 20:00 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
23. Podle pokutového bloku ze dne 20. 6. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena řidičským průkazem) uložena pokuta 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ V části bloku: Přestupkové jednání – doba, místo a popis bylo uvedeno „20. 6. 2013, 20:00 hod., D. u BČ, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, porušil § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., r. z. X, C. B., bílá“. Žalobce potvrdil převzetí části „A“ pokutového bloku svým podpisem.
24. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Nymburk, dopravního inspektorátu ze dne 8. 8. 2012 se žalobce dne 7. 8. 2012 v 13:45 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním

provozu, tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

25. Podle pokutového bloku ze dne 7. 8. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena řidičským průkazem) uložena pokuta 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ V části bloku: Doba, místo a popis přestupkového jednání bylo uvedeno „7. 8. 2012 v 13:45, S., řidič nebyl připoután, X, §6/1/a z. č. 361/2000“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
26. Součástí spisu je také rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 16. 3. 2010, čj. 2 T 8/2010 – 180. Žalobce jím byl uznán vinen tím, že dne 12. 9. 2009 jako řidič nákladního vozidla nepřizpůsobil rychlost jízdy dopravně-technickému stavu komunikace a výrazně překročil nejvyšší povolenou rychlost pro přejíždění železničního přejezdu. V důsledku toho došlo ke střetu s řidičem mopedu, kterému způsobil četná zranění, jimž podlehl. Spáchal tím trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců s odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 2 let a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 42 měsíců.
27. Správní orgán I. stupně na námitky reagoval oznámením o zahájení řízení ve věci námitek ze dne 8. 7. 2013 a vyzval žalobce k uplatnění práva ve smyslu § 36 správního řádu ve lhůtě do 6. 8. 2013. Žalobce následně podáním ze dne 12. 7. 2013 žádal o přezkoumání přestupku ze dne 20. 6. 2013. Uvedl, že přestupek s ním na místě řešila policejní hlídka. Při jednání s úřady či s policií bývá vždy tak trochu zaskočen, a proto si neuvědomil, že má lékařské potvrzení, podle něž se nemá poutat bezpečnostním pásem, a policistům jej tedy nepředložil. Přiložil lékařskou zprávu ze dne 18. 6. 2013, z níž plyne, že byl téhož dne přímáčknut koněm ke zdi, a ošetřující lékař mu mimo jiné doporučil, aby se nepásal při jízdě autem. Proto žádal o zrušení rozhodnutí a vrácení blokové pokuty. Ze sdělení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby pořádkové policie ze dne 22. 7. 2013 plyne, že bloková pokuta ze dne 20. 6. 2013 byla uložena v souladu se zákonem. Žalobce byl povinen mít za jízdy u sebe lékařské potvrzení o tom, že ze zdravotních důvodů nemusí být připoután bezpečnostním pásem podle § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu. V době, kdy byl řešen zmíněný přestupek, žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by jej opravňovaly k řízení bez užití bezpečnostních pásů, nepředložil ani žádné lékařské potvrzení, a proto nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení.
28. Dne 6. 8. 2013 se žalobce dostavil k správnímu orgánu I. stupně za účelem seznámení s podklady pro rozhodnutí. Zopakoval své námitky vůči přestupku ze dne 20. 6. 2013 a navrhl, aby bylo řízení přerušeno do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o přezkumné řízení. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 6. 8. 2013 žádosti vyhověl a řízení přerušil na dobu dvou měsíců do 6. 10. 2013. Sdělením ze dne 8. 10. 2013 pak oznámil žalobci, že pokračuje v řízení o námitkách, a zároveň jej vyzval, aby předložil výsledek přezkumného řízení ve lhůtě 10 dnů. Žalobce v podání ze dne 11. 10. 2013 uvedl, že výsledek přezkumného řízení neobdržel, a navrhl, aby správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků za přestupky ze dnů 20. 6. 2013 a 7. 8. 2012, neboť by měly být použity jako důkazy v probíhajícím řízení.
29. Dne 10. 12. 2013 se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí. Podáním ze dne 19. 12. 2013 navrhl přerušování řízení na dobu dvou měsíců za účelem vyřešení předběžných otázek.

Téhož dne datoval podnět k přezkumnému řízení, v němž namítl, že pokuta v blokovém řízení ze dne 20. 6. 2013 byla uložena v rozporu s právními předpisy, neboť rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci, není zřejmé, kde bylo přestupkové jednání spácháno, a trpí dalšími vadami, pro něž není způsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 16. 1. 2014 žádosti vyhověl a řízení přerušil na dobu dvou měsíců do 14. 3. 2014. Sdělením ze dne 17. 3. 2014 pak oznámil žalobci, že pokračuje v řízení o námitkách, a zároveň jej vyzval, aby předložil výsledek přezkumného řízení ve lhůtě 10 dnů, neboť tak dosud neučinil.

30. Dne 16. 4. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítl jako neodůvodněné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 20. 6. 2013. V odůvodnění uvedl, že z kopií pokutových bloků je nade vší pochybnost zřejmé, že v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení ze dnů 20. 6. 2013 a 7. 8. 2012 jsou uvedeny naprosto shodné údaje. Žalobce oba pokutové bloky podepsal, souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a potvrdil, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí. Konstatoval, že námitky proti záznamu bodů byly irelevantní, a jejich účelem bylo jen oddálit odevzdání řidičského průkazu.
31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 12. 5. 2014. V odvolání namítl, že rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně se nezabýval celkovým skutkovým stavem věci, neboť nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, především způsobilé podklady rozhodnutí ve věci. Poukázal na nesprávné citování právních předpisů a závěrem namítl, že správní orgán nepostavil najisto, zda se žalobce přestupku skutečně dopustil.
32. Dne 26. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

33. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
34. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci uložena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. X). Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například to, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. X, nebo ze dne 4.

12. 2013, čj. X). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutové bloky (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. X), a zaměřily se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
35. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
36. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. X, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. X, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
37. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. X, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
38. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mýlí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na

stranách 5 až 7. Uvedl, že vyžádané pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti, vymezují tedy, komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy pokuty. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Stejně tomu bylo také v případě záznamu bodů provedenému v důsledku rozsudku Okresního soudu v Nymburce. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s odvolací námitkou), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného, pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost, byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodech 36 a 37). Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Žalobní bod je nedůvodný.

39. Dále žalobce namítl, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Věcnému posouzení tohoto žalobního bodu nebrání, že žalobce neuplatnil obsahově shodnou námitku u obou bloků v řízení před správními orgány, na což poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. X). Soudní řád správní totiž v tomto směru žalobce neomezuje a umožňuje mu uplatnit i žalobní body, které předtím ve správním řízení neuplatňoval. Napadenému rozhodnutí ovšem v takové situaci zpravidla nelze vytýkat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť pokud žalovaný nebyl konfrontován s odpovídající odvolací argumentací, nelze mu ani vyčítat, že se k dané otázce v odůvodnění jím vydaného rozhodnutí blíže nevyjadřuje.
40. Relevance uplatněného žalobního bodu je v takové situaci nutně svázána s tím, zda se uvedenou otázkou byl správní orgán povinen v daném řízení zabývat z moci úřední. Z dikce ustanovení § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu (srov. text „*shledá-li (...) námitky oprávněné*“, resp. „*shledá-li (...) námitky řidiče neodůvodněné*“) přitom vyplývá, že se správní orgán v námitkovém řízení zabývá důvodností podaných námitek, nikoliv globálním přezkumem náležitostí všech pokutových bloků a oznámení o uložení blokové pokuty a správnosti všech záznamů bodů. V námitkovém řízení se proto uplatňuje dispoziční zásada a přezkum záznamů bodů je tak limitován v první řadě tím, proti kterým záznamům bodů řidič brojí, a v druhé řadě tím, jaké důvody řidič uplatňuje.
41. Jak plyne z rekapitulace obsahu správního spisu, žalobce – byť obecně – podal námitky proti všem záznamům bodů, v důsledku nichž dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče (uvedl „*podávám námitky proti dosažení 12 bodů v registru řidičů (...) z důvodu mého nesouhlasu s přidělováním bodů do karty řidiče a odebráním řidičského oprávnění*“). Předmětem námitkového řízení tedy byly záznamy bodů za tři přestupky (ze dne 20. 6. 2013, 7. 8. 2012 a 16. 3. 2010), čemuž ostatně odpovídá i výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
42. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. X, ve kterém soud uvedl: „*Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní*

soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

43. Z pokutového bloku ze dne 20. 6. 2013 vyplývá, že téhož dne v 20:00 hod. v obci D. žalobce řídil vozidlo s registrační značkou X, tovární značky C. B. bílé barvy a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Skutečnost, že v úvodu bloku je uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nelze chápat jako nesprávnou právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. V popisu jednání je totiž citováno i druhé rozhodné ustanovení, a je tedy zřejmé, jak bylo jednání kvalifikováno. Ostatně do připravené kolonky by se citace obou právních předpisů ani nevešla, nelze proto vyčíst rozhodujícímu orgánu, že zbytek právní kvalifikace uvedl až při popisu jednání, kde k tomu měl dostatek prostoru. Žalobce namítl, že v kolonce: „uložena za přestupek podle §“ je uvedeno „X“ s tím, že jde o chybnou právní kvalifikaci. Soud konstatuje, že přijatelnost užití obdobných zkratků právních předpisů akceptoval i NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. X. Tyto úvahy přitom platí i pro další posuzovaný pokutový blok, vůči němuž žalobce vznesl totožnou námitku. Námitka žalobce, že popis skutku jako „pásy“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem, nemá oporu v posuzovaném bloku, neboť je zde uvedeno „nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“. V kontextu citovaných ustanovení je to zcela srozumitelný popis. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost rozhodujícího orgánu, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzovaný pokutový blok, vůči němuž žalobce vznášel totožnou námitku. Místo spáchání přestupku označené názvem obce považuje soud za dostačující. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče. K návrhu žalovaného na provedení důkazu listinami týkajícími se lékařského potvrzení soud konstatuje, že je v daném případě nadbytečné. Žalobce totiž v žalobě vůbec nenamítl skutečnost, že disponoval tímto potvrzením v době, kdy mu byla udělena bloková pokuta za přestupek ze dne 20. 6. 2013.
44. Z pokutového bloku ze dne 7. 8. 2012 vyplývá, že žalobce řídil uvedeného dne v 13:45 hod. v obci Straky vozidlo s registrační značkou X a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 43. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona o silničním provozu, resp. „§ 6/1/a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná.

Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Ostatně ve zmíněném rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. X, bod 24, soudu postačovalo ve spojení s ostatním obsahem bloku označení místa jednání jako „Český Krumlov“, tedy města s více než dvojnásobnou rozlohou katastrálního území, než má v daném případě obec Straky. Smyslem požadavků kladených na popis přestupkového jednání v pokutovém bloku je zabránit tomu, aby byl skutek zaměnitelný se skutkem jiným. V daném případě je nezaměnitelnost skutku bez jakýchkoliv pochybností zajištěna kombinací názvu obce, v níž byl přestupek spáchán, a přesným časovým údajem spáchání přestupku. Ve slovním popisu přestupkového jednání není uvedeno „*neužil pásy*“, jak tvrdil žalobce, ale „*řidič nebyl připoután*“. Popis je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobitý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

45. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že hodnocení pokutových bloků po obsahové a formální stránce bylo silně formalistické. Soud je přesvědčen, že takový přístup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány, je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná, akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom NSS vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. X, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. X. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet, a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný, který postupoval v souladu se zákonem a judikatorní praxí, postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které nerespektují závěry dosud vyplývající z judikatury.
46. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků schválil jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (viz rozsudek NSS čj. X). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non*, a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. X), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. X). V praxi zřejmě bude

spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

47. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, neboť nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 27. 6. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 3. 6. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy bezmála 3 roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani řízení o odvolání nebyly vydány ve lhůtě 30 dnů, resp. ve složitějších věcech 60 dnů od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně také vyplynulo, že k prodloužení řízení před správním orgánem I. stupně přispěl i sám žalobce svou procesní strategií. Žalobce totiž ve věci uvedených přestupků inicioval přezkumná řízení a současně dvakrát navrhl přerušení řízení o námitkách. Správní orgán I. stupně jeho žádostem vyhověl a řízení přerušil celkem na dobu čtyř měsíců (po tuto dobu lhůta pro vydání rozhodnutí neběží).
48. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. X). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu

NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. X). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

51. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobci vznikla v tomto řízení poplatková povinnost v souhrnné výši 4 000 Kč (poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč). Žalobce však uhradil na soudních poplatcích celkem 5 000 Kč. Soud proto rozhodl podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení přeplatku ve výši 1 000 Kč žalobci. Přeplatek bude vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu